

[Gerda Møller.]

Jeg har selv tidligere her fra denne talerstol rejst spørgsmålet om det urimelige i, at et mejeri herhjemme kunne sende højt udviklede varer til de amerikanske tropper i Vesttyskland, medens de samme varer ikke måtte sælges herhjemme. Og da det fortsat efter det oplæg, der nu ligger fra ministerens side, skal være landbrugsministeriet, der skal godkende de nye landbrugsprodukter, så har jeg ikke megen tiltro til, at der vil ske noget virkelig fremskridtsvenligt på hele produktudviklingsområdet. Hvorfor ikke i højere grad gøre brug af f. eks. statens forsøgsmejeri og alle de andre institutioner, vi har på levnedsmiddelområdet?

Hvis man ikke gør noget for at forhindre, at staten eller organisationerne virker konserverende eller hæmmende for den udvikling, der er i gang, så lægger man hindringer i vejen for den dynamik, der er konkurrencens vigtigste element. Jeg ved godt, at vi får et stort hjemmemarked, når vi forhåbentlig bliver medlem af fællesmarkedet. Men samtidig skal vi ikke glemme, at vi også kommer ud for konkurrence fra de lande, som allerede har deltaget i internationalt salgsarbejde i et helt andet omfang, end vi har gjort.

Når man nu ser på, hvilke foranstaltninger regeringen så vil træffe for at forbedre og modernisere lovgivningen, så synes jeg nok, man må undre sig en lille smule, når man tænker tilbage på den indstilling, som man fra socialdemokratiet har haft med hensyn til en forenkling, en rationalisering, en effektivisering inden for hele dette område. For indtil videre skal den hidtidige ressourcefordeling altså opretholdes, således som ministeren forelagde det her, så det stadig væk er således, at den almindelige levnedsmiddelov skal administreres under ministeriet for forureningsbekæmpelse, medens de meget væsentlige områder som kød, fisk og visse mejeriprodukter skal høre ind under landbrugs- og fiskeriministerierne. Det stemmer jo slet ikke overens med de tanker, som den socialdemokratiske ordfører, hr.

Camre, gav udtryk for under førstebehandlingen af forslaget til beslutning om en ny levnedsmiddelov, som socialdemokratiet fremsatte i februar sidste år. Det forslag til beslutning var opdelt i 8 punkter, og på forespørgsel fra det radikale medlem hr. Amtoft om, hvorledes punkt 8 skulle forstås — punkt 8 drejede sig om oprettelsen af en central statslig myndighed til fastsættelse af såvel generelle normer som de mere specielle bestemmelser — svarede hr. Camre — jeg citerer fra sp. 5921 i Folketingstidende 1970-71:

„Her tænker vi os, at vi i stedet for at have lovgivningen spredt ud på 4 forskellige ministerier får den samlet ét sted og her får tilknyttet en del af den bestående struktur, altså specielt levnedsmiddelinstitutionen, ...“

Man kunne nok have lyst til at spørge, hvad der ligger til grund for den ændrede indstilling — ændringen er altså sket inden for mindre end ét år. Det kan jo ikke være det landbrugsministerielle udvalgs skitser, man bygger på, selv om ministeren i sit indlæg eller i sit oplysningssvar lader skinne igennem, at det i hvert fald er årsagen. For såvel flertal som mindretal går jo netop ind for, at lovgivningen skal samles i et enkelt kontor i et enkelt ministerium, godt nok landbrugsministeriet, så man får væsentligt forbedrede koordinationsmuligheder.

Jeg forstår ikke, at regeringen ikke benytter lejligheden til en virkelig rationalisering og lægger hele levnedsmiddelovgivningen ind under ét ministerium, således at den samme minister, der har ansvaret for den lovgivning, der tager sigte på beskyttelse af vore levnedsmidler mod kemisk forurening og uønskede tilsætninger, også får ansvaret for alle faser lige fra fremstillingsstadiet og op til behandlingen af fødevarerne, transporten og omsætningen frem til forbrugeren, således også om reglerne for deklaration, hygiejne, emballering osv.

Vi bliver nok nødt til at bevare den ordening, at de særlige, men betydningsfulde regler om animalske levnedsmidler til eks-